

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ช่วยคนจะจมลงในรก

ก่อนจึงหัน

เราภูมิใจเห็นบรรดาพี่น้องทั้งหลายหันหน้าเข้าวัดเข้าวา ยังจะพอมีหวังติดเนื้อติดตัวติดหัวใจบ้างนะ ธรรมเท่านั้นที่ท่านทั้งหลายจะฝากเป็นฝากตายได้ คือบุญคือกุศลนี้ นี่ฝากเป็นฝากตายได้เลย มีมากมีน้อยให้สงวนให้รักษาให้แสวงหาธรรมนี้ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงชมเชยที่สุด เหตุทวนที่สุดคือธรรม ใ้อเรื่องความโลภ ความได้ไม่พอ กินไม่พอ ใ้อ้ำลาภบ้ายศ บ้ำสรรเสริญเยินยอนี้พาคนจมลงนรก สด ๆ ก็จมตายแล้วก็จม ที่เขามีเงินทองมาก ๆ ด้วยความโลภของเขา อย่าเข้าใจว่าเขาจะมีความสุข หัวใจมันร้อนเป็นไฟฉะนั้น เอาธรรมจับเข้าเห็นหมดเลย แต่พวกตาบอดมันดูกันตั้งแต่คนนั้นรำคนนี้รวย คนนั้นยศถาบรรดาศักดิ์สูง เรื่องของกิเลสหลอกเป็นบ้ำกั้นเร็วจะธรรมท่านดูบ้ำท่านรู้ทันที ๆ อันนี้ละที่มาสอนโลก ธรรมที่ดูบ้ำ ๆ รู้ทันที

สัตว์โลกทั้งหลายไหลลงนรก ๆ ไม่มีใครเห็นกันเลย ธรรมดูหมด ไหลขึ้นสวรรค์ เป็นยังงี้ ๆ ขึ้นสวรรค์เพราะอะไร ลงนรกอเวจี เป็นเปรตเป็นผีเสวยกรรมต่าง ๆ มากน้อยอยู่ตลอดเวลาเพราะอะไร ท่านดูหมดแล้ว แม้ที่สุดที่ไปตกอยู่ในนรก พระพุทธเจ้าทรงทราบตลอดทั่วถึงว่า สัตว์นรกแต่ละตัว ๆ โคตรแซ่ของเขามาจากไหน ๆ จึงมาตกนรกอย่างนี้ ภพก่อนเขาเป็นอะไรก่อนมาตกนรก ๆ นี้ ก็เหมือนคนติดคุกติดตะราง เข้าไปถามดูซิในเรือนจำนั้นนะ เขามีโคตรมีแซ่มีวงศ์เหมือนกัน มีลูกมีพ่อแม่มีญาติมีวงศ์เหมือนกัน แต่เขาแยกตัวออกมาเป็นอย่างนั้นเพราะเขาทำความผิด พวกนั้นไม่ได้มาเขาก็มาติดคุก ญาติวงศ์ทั้งหลายไม่ติดเขาก็ติด มันแยกไปอย่างนี้ละ

คนติดคุกติดตะรางไม่ใช่คนไม่มีที่มานะ มี มีญาติมีวงศ์มีพ่อแม่มีเพื่อนมีฝูงเหมือนกัน แต่เวลาทำลงไปแล้วอะไรช่วยไม่ได้ กรรมของมันเท่านั้นใส่เข้าไป ผู้ที่จะลงนรกก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรช่วยได้นะ ไปตกนรกหมกไหม้สัตว์นรกแต่ละตัว ๆ มีจำนวนมากขนาดไหน พระองค์ทรงทราบหมด มาจากสกุลใด ๆ ชาติใดชาติใด เรายังจะไปบิบนรกไม่ให้มีอยู่หรือ ปิดนรกไม่ให้มีหรือ ก็สัตว์โลกก้องกันพิลึกพิลั่นมากมายกายกองในนรกกองอยู่นั้น มีหรือไม่มีพิจารณาซิ

เราพูดด้วยความสลดสังเวชนะ วันหนึ่ง ๆ ดูตลอดเวลาในหัวใจนี้ นะ แต่ก่อนก็ไม่ได้ดู มัวเมาเหมือนโลกทั่ว ๆ ไปใจดวงนี้ เขาเป็นยังงี้เราเป็นอย่างนั้น แต่เวลาหมุนเข้าสู่ธรรม ธรรมท่านชี้แจงยังงี้ ๆ จิตมันค่อยเปิดออก ๆ ที่นี้มันก็ใกล้ชิดติดพันกับอรรถกับธรรมเข้าไป ห่างเหินจากความชั่วช้าลามกออกไป เปิดเข้าไป ๆ สุดท้ายก็มาจำ

ในหัวใจนี้ กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบเรียบนะ กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบหาที่ค้ำ
ไม่ได้เลย ธรรมทุกแง่ทุกมุมที่เป็นอยู่ในหัวใจได้มาจากใคร ได้มาจากพระพุทธเจ้า อันนี้
ละที่กิเลสมันหนอย่างนี้ให้พากันเข้าใจ มันไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเลย ปีนไป
ตามความทะเยอทะยาน นั่นคือทางโล่งของแดนนรก ให้พากันจำเอา

เราพูดตลอดนะเราจนจะตายๆ ยิ่งเป็นห่วงเป็นใยพี่น้องทั้งหลายมากเข้าๆ
คำพูดเช่นนี้ไม่เคยมีแต่ก่อน มามีเอาตอนที่เปิดจำขึ้นที่วัดดอยธรรมเจดีย์ พูดให้มันชัด
มันจะตายเสียก่อนแล้ว พระพุทธเจ้าประกาศธรรมสอนโลกมานานเท่าไร ได้ ๔๕
พรรษาพระองค์ก็ปล่อย ไม่ไหว พระสรีระไปไม่ไหวแล้ว พระชนมพรรษา ๘๐ พระองค์
ก็ปล่อย แล้วยังพาดบันไดเอาไว้ ศาสนานี้จะวางไปได้ ๕๐๐๐ ปี นี่ละคือเปิดทางไว้อีก
สัตว์โลกผู้มีอุปนิสัยปัจจัยยังมีอีก ที่จะไปตามที่พระองค์พาดบันไดเอาไว้หรือทางเดิน
เอาไว้ แต่พวกที่ลงนรกมันโล่งไปหมด มันไปได้ทุกแห่งทุกหน ผู้ที่จะไปสวรรค์ต้องมี
ช่องมีทางไป สำหรับแดนนรกไม่มี ไปได้หมด ความอยากมันมีรอบตัวของเราไปได้
หมด ความดีความดีที่จะทำแต่ละวันๆ มันคับแคบต่างกัน แต่ที่จะทำความชั่วภายใน
ใจนี้กว้างขวางมาก

เราจึงได้สอนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบเสีย เวลานี้ยังไม่ตายให้ฟัง หูมี
ฟังสิ่งที่ป็นสาระ ตามีดูสิ่งที่ป็นสาระ ใจมีคิดสิ่งที่ป็นสาระ อย่าคิดแต่ฝันแต่ไฟมาเผา
ไหม้ตนเอง ตายทิ้งเปล่าๆ นะมนุษย์เราไม่เกิดประโยชน์อะไร วันนี้ก็แจ้ง วันนั้นก็มืด
มันมีมาตั้งกับตั้งกลับ ตัวเราจมในนรกมากก็กลับก็กลับ ตัวนี้เป็นตัวทุกข์ มีดแจ้งไม่ได้
ทุกข์นะ มันทุกข์อยู่กับหัวใจของคน สุขกับหัวใจของคนผู้สร้างความสุข อยู่ที่หัวใจ
ของคนที่สร้างความสุข

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้สดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ ตลอดมา อย่าเห็นว่าห่างไกล
จากตัวของเรา อยู่กับตัวของเรา หมุนทางด้านธรรมะขึ้นมาทันที หมุนทางด้านกิเลส
ค้นหาไฟนรกขึ้นทันที ให้พากันจับเอาไว้ ธรรมพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว
เกิดมาไม่ได้พบพระพุทธศาสนาเรียกว่าเป็นโคมะ สัตว์ประเภทใดก็ตาม นี่เราได้เกิดมา
พบพระพุทธศาสนา ให้ยึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์เอาไว้ ใครที่จะมาสอนเราให้ถูกต้อง
แม่นยำดังพระพุทธเจ้าไม่มีในโลกนี้ เราบอกตรงๆ ไม่มี มีศาสตาดองค์เดียวเท่านั้นตรัส
รู้ผางขึ้นมากระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ แล้วนำธรรมนั้นมาสอนโลก

เราอยู่ในแดนไหนให้ถามตัวของเรา มันอยู่ในแดนนรกหรือแดนอเวจี ยังจะ
สมัครไปอีก ลงนรกหลุมไหนอีกอย่างนั้นเหวอ นรกหลุมนี้ไม่พอจะเอานรกหลุมหน้า
อย่างนั้นเหวอ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเราใช้มาเพื่อทำตัวที่จะลงนรกอย่างนั้นเหวอ
ให้พากันพิจารณาพิจารณาพี่น้องทั้งหลาย ศาสนานี้เลิศเลอสุดยอดแล้วให้หันหน้าเข้า

ธรรมถ้าไม่อยากจมกัน อย่าไปตื่นพวกบ้ายศนั้น พวกบ้ายศบ้ำลาภบ้ำสรรเสริญเยินยอ พวกนี้พวกทำลายตนเองเต็มเหนี่ยวๆ แล้วก็ทำลายส่วนรวม การไปทำลายส่วนรวมก็คือทำลายตนเองอีกด้วย อย่าเอามาเป็นหลักเป็นเกณฑ์นะ เขามั่งมีศรีสุข เขาได้ยศนั้น ได้ยศนี้ เขาเป็นชั้นนั้นชั้นนี้ ชั้นขี้หมามันอะไรประสาลมปากใครพูดก็ได้นี้นะ

เอาธรรมเข้าไปสู่ใจชิ ยกยกกันเพียงไหนก็ลมปากๆ ความจริงไม่มี ไปโกงเขามาจากไหน เงินที่จะเข้ามาสมมุติว่าเป็นสมบัติของตัวนั้นคือฟินคือไฟเข้ามาอยู่ในหัวอกของตัวแล้ว เก็บไว้ที่ไหนๆ ภูมิใจๆ มันภูมิใจปนรกนะพวกนี้ เอาให้สดๆ ร้อนๆ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า เราไม่เคยสะทกสะท้านใครจะว่าอะไรก็ตาม มันจ้ำอยู่ในหัวใจนี้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ธรรมพระองค์เดียวเท่านั้น ท่านหาใครมาเป็นสักขีพยานในการสอนโลก นี่ก็ไม่หาใคร ธรรมพระพุทธเจ้าเต็มหัวใจแล้วสอนเต็มเหนี่ยว เพราะฉะนั้นใครจะฟังให้ฟัง ถ้าไม่ฟังก็ให้วิ่งไปตามกันนะ ให้มันจมไปตามๆ กันสดๆ ร้อนๆ

หูคนตาคนจมูกคน ลิ่น ภาย ใจของคน ใจของเราเป็นยังไง เราก็คือเป็นคนๆ หนึ่ง ให้คิดให้ดี อย่าไปเชื่อตั้งแต่ลมๆ แล้งๆ พวกตาบอดหลอกกันไปๆ ด้วยความตาบอดแล้วชนเอาๆ ชนชวากชนหนามชนไม้ชนตอ ตกเหวดกบ่อ มีแต่พวกตาบอดมันเห่อตามกันนั้นนะ พระพุทธเจ้าผู้ตาดิหูดีดิ่งมันไม่ยอมไป นี่เราจะเอาตาไหน ตาเรามาฟังเทศน์นี้ เราจะเอาตาดิกลับบ้านหรือจะเอาตาบอดกลับบ้าน ให้พิจารณาตัวเองนะ เอาละจะให้พร

หลังจั้งหัน

เมื่อเข้านี้เป็นยังไง สุ่มเสียงเผ็ดร้อนไหม นี่เทียบกันได้เหมือนว่าเขาช่วยคนตกน้ำ กำลังจะจมๆ เขาจุดขึ้นอย่างแรงเลย นี่ช่วยคนจะจมลงในนรกด้วยกำลังใจที่เห็นทั้งนรกด้วย ทั้งสัตว์โลกที่กำลังจมด้วย จุดกันอย่างแรง เข้าใจไหม นี่ละให้ท่านทั้งหลายพิจารณาเสียนะ เราก็คเคยบอกแล้วจิตดวงนี้ไม่เคยเป็นแต่ก่อน เวลาเป็นขึ้นมาแล้วไม่ได้ อยู่ในความคาดความคิดของใครนะ ตัวเองก็คาดไม่ได้ ไม่ได้คาดได้คิด เวลามันเป็นขึ้นมามันสะดุ้งเลย อันนี้สัตว์นรกหรือคนที่จะจมลงในนรกที่พอจะจุดจะลากได้อยู่ก็ต้องจุด จุดยังไงมันจะขึ้นได้เร็วกว่าก็ต้องจุดอย่างแรง นี่พูดกระตุ้นหัวใจชิที่ออกแรงๆ เข้าใจไหมละ พวกกันพิจารณาให้ดี นี่ออกด้วยกำลังใจ ด้วยพลังเมตตาล้วน ไม่ได้มาสุ่มสี่สุ่มห้าโวกวากๆ นะ เอาจริงเอาจัง มันจะจมจริงๆ สดๆ ร้อนๆ มันจะไม่เชื่ออรรถเชื่อธรรมเลย มันจะจมลงต่อหน้าต่อตาธรรมของพระพุทธเจ้า สดลสังเวช มีหนักบ้างเบาบ้าง

การแสดงธรรมทางภาคปฏิบัติ จึงไม่ได้เหมือนทางภาคปริยัติ นี่เราเคยพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว ภาคปริยัติกับภาคปฏิบัติไม่ได้เหมือนกันเวลาการ

แสดงออก การแสดงทางภาคปริยัติท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน เทศน์ไปธรรมดาๆ จะหนักกว่านั้นก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้หนัก เพราะใจไม่มีแ่งหนักแ่งเบาอยู่ในนั้น ท่านเขียนไว้ยังไง ตำราว่ายังไง ก็อ่านไปตามตำราเรียบๆ ธรรมดาๆ ไป เพราะผู้ที่อ่านก็ไม่มีธรรมที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ อ่านไปตามประสีประสาเหมือนนกขุนทอง ตามองหากล้วยหอมมองหากล้วยไซ้ เวลาเทศน์ เทศน์ไปตามองไปหากล้วยหอมกัล้วยไซ้ ไม่ได้มองไปหาสวรรค์นี้พพานผู้เทศน์ก็ดี

หลวงตาบัวก็เคยมองหากล้วยหอมกัล้วยไซ้มาพอแล้ว ที่นี้เอาอันนั้นมาพูดทางภาคปฏิบัติ เวลาเราเรียนหนังสือ ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน เทศน์สถานที่ใดก็ตามเนื้อธรรมเนื้อธรรมจะให้นั้นหนักอย่างนี้ไม่มี เพราะใจไม่ได้รู้สิ่งใดที่เน้นหนักพอจะนำมาพูดได้ ตำราว่ายังไงก็ว่าไปๆ การเทศน์จึงเหมือนๆ กันทางภาคปริยัติ แต่ทางภาคปฏิบัติ เอาตัวของเราขึ้นเลยทีเดียว ไม่ได้ไปเอามาจากที่ไหน

ภาคปฏิบัติเวลาปฏิบัติไปๆ อ้าว มันรู้จริงๆ นี่ พระพุทธเจ้าสอนปฏิบัติเพื่อให้รู้ เข้มทิศทางเดินชี้บอกๆ เดินตามเข้มทิศก็เจอเอาๆ ที่นี้เวลาเจอตรงไหนๆ มันแน่นะที่นี้ แน่ใจเลย เจ้าของยอมรับสิ่งที่รู้ เวลาแสดงออกไปจะให้ผิดเพี้ยนจากสิ่งที่รู้ไม่ได้ แล้วยังงี้ถึงจะได้ ต้องให้ตรงไปตามนี้ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ตามธรรมที่ได้รู้ได้เห็นมานี้ นี่ละภาคปฏิบัติเมื่อรู้ขึ้นภายในใจแล้วจะแยกแยะไปอย่างอื่น หลีกๆ เลี่ยงๆ ไม่ได้ตรงไปตรงมาเลยที่นี้ พูดอย่างอื่นผิดธรรม พระพุทธเจ้าสอนโลกก็สอนแบบนี้

เมื่อรู้ธรรมแบบนี้ชนิดนี้ เราจะไปสอนโลกสอนแบบไหน ก็ต้องสอนแบบเดียวกัน รู้เบาสอนเบา รู้หนักสอนหนัก รู้ขนาดไหนสอนได้ขนาดนั้น เพราะฉะนั้นธรรมจึงมีเน้นมีหนัก อย่างทุกวันนี้ หลวงตาบัวเคยเทศน์กินกัล้วยหอมกัล้วยไซ้พี่น้องทั้งหลายมานานแล้วตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ ก็เทศน์ไปธรรมดาๆ แต่เวลามาภาคปฏิบัติ มันเป็นจริงๆ มันรู้จริงๆ จะให้ว่าไง รู้ขึ้นมาๆ รู้ตรงไหนยอมรับๆ เกิดความแปลกประหลาดอัศจรรย์ในสิ่งที่รู้และความรู้ของตัวเองที่รับกัน เกิดความอัศจรรย์ มีกำลังใจๆ ขึ้นมา

ที่นี้เวลาออกสอนโลกก็เอาอันนี้ออก เอาที่รู้ที่ยอมรับนี้ออก และธรรมชาติที่รู้คือธรรมโดยแท้ สอนเราจะหลีกๆ เลี่ยงๆ จากนี้ไปไม่ได้ ธรรมะว่าอย่างนี้ ธรรมเป็นอย่างนี้ เรายอมรับอย่างนี้ ออกก็ออกตามนี้เลย ผิงๆ ไม่ว่าธรรมะขั้นใดๆ จะออกตามหลักความจริงๆ การเทศน์จึงไม่ได้เหมือนแต่ก่อน สำนวนโวหารของเราเรายอมรับว่าไม่เหมือนแต่ก่อน นี่ไปตามความจริงเลย เวลาอะไรขึ้นมานี้มันจิงๆ เลย อย่างพระพุทธเจ้าเรียกว่า สนฺทิจฺฉฐิโกๆ รู้เองเห็นเองจากผลแห่งการปฏิบัติของตน เมื่อรู้อย่างนี้แล้วจะให้พูดว่ายังไง อยากรู้ก็ต้องสอนไปตามความรู้ ผิดเพี้ยนไปไม่ได้เลยชัด

ต่อธรรม การนำออกต้องเอาของจริงนี้ออก ของจริงนี้เป็นยังไงต้องแสดงตามความจริง ที่รู้ได้เห็นอยู่ในใจ นี่ละภาคปฏิบัติ เทศนาว่าการภาคปฏิบัติจึงผิดกันมาก เราคนเดียว เราเคยเป็นมาแล้ว ภาคปริยัติเราก็เทศน์มาแล้ว พอแล้ว ทีนี้มาภาคปฏิบัติได้เทศน์สอน โลกนานขนาดไหน ทีนี้ไม่ได้เหมือนกันนะมันเป็นอยู่ภายในจิต ที่มันรู้มันเห็นอะไรเป็น ความจริงทั้งนั้น ๆ ออก ออกมากออกน้อยจริงทั้งหมด ไม่มีคำว่าหลีก ๆ เลี่ยง ๆ

ทีนี้เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ที่เขาเคยได้ยินได้ฟังแบบท่าน ๆ เรา ๆ เทศน์กันฟังกันนั้น กับมาฟังภาคปฏิบัตินี้มันจึงสะดุดใจบางคน บางคนก็ว่าเทศน์ดูเทศน์ดำ เทศน์กระแทก แดกตันอะไร่าไป ความจริงไม่ได้มีเรื่องที่จะไปกระแทกแดกตันหรือดูดำผู้ใดนะ เทศน์ หลักรวมจริงระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ภายในนั้น มันก็ไปกระเทือนหูคนผู้ฟัง ละ ชี ท่านชดกันอยู่ในนั้น ผิดถูกชั่วดีหนักเบาขนาดไหน ธรรมะจะออกรับกับกิเลส ออก รับ ๆ กันหนักเบาเล็กน้อย สุ่มเสียงจึงเป็นไปตามแง่ของธรรม แง่ของกิเลสที่มีหนักเบา มากน้อย ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ภายในใจ ออกมาจากนั้นละออกมาสอน ทีนี้ สอนเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นะ ต้องสอนอย่างตรงไปตรงมา

คือพลังของธรรม พลังของจิตออกไปนี้ ท่านสอนด้วยพลังของจิต ท่านไม่ได้ สอนด้วยงู ๆ ปลา ๆ ลูบนั้นคลำนี้สอน ยื่นกล้วยให้เขา เนื้อเจ้าของเอาไปกินหมด ยื่นแต่ เปลือกให้เขา อันนี้ให้ทั้งเปลือกให้ทั้งเนื้อให้ทั้งเครือ กินหมดทั้งเครือก็ได้เราไม่ว่าถ้าไม่ อยากรตาย กินทั้งเปลือกก็ได้ กินทั้งเนื้อก็ได้ ออกไปเต็มเหนี่ยวอย่างนี้ละ เข้าใจไหม เพราะฉะนั้นการเทศน์นี้จึงเทศน์ด้วยกำลังของใจ กำลังของใจออกมาจากธรรมชาติที่รู้ที่ เห็น ออกมาจึงผิง ๆ ๆ พวกนี้เข้าใจเสียจะถ้าไม่เข้าใจ

นี่หลวงตาบัวจนจะตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ธรรมเป็นอย่างนี้ เป็นอยู่ ในใจ สอนพี่น้องทั้งหลายไม่ได้เอางู ๆ ปลา ๆ มาสอน สอนอย่างจริงจริง ใครจะยอมรับ ไม่ยอมรับอันนั้นเป็นเรื่องของบุคคล เพราะธรรมไปกลาง ๆ จะหนักจะเบาไปกลาง ๆ ใครจะยึดไปปฏิบัติอย่างไรก็แล้วแต่ เราไม่บังคับใคร เรียกว่าธรรมสอนโลก ไม่มีการ บังคับบัญชา ถ้าเข้ามาปฏิบัติของตัวเอง ตัวเองเอาไปบังคับตัวเอง

อย่างพุทธศาสนานี้ท่านไม่บังคับใครให้นับถือ แต่เมื่อเรายอมนับถือแล้วเราต้อง ปฏิบัติ นี่ข้อบังคับอยู่กับเรา เช่นเรามาบวชเป็นพระ หลักธรรมหลักวินัยของพระเป็น ะ ยังไงต้องปฏิบัติตามนั้น นี่บังคับ ๆ เรานำธรรมมาแล้วมาบังคับตัวเอง แต่ส่วนกลาง ๆ ไม่บังคับใครให้เคารพนับถือ ถือก็ได้ไม่ถือก็ได้ สอนไปแล้วเขาจะเอาไม่เอาก็ไม่ไปใส่ โทษใส่กรรมบังคับบัญชาเขา ธรรมเป็นของกลางสอนโลกได้ทั่ว ๆ ไปหมด แต่เวลาน้อม เข้ามาปฏิบัติต่อตัวเองแล้ว ธรรมนั้นต้องมาบังคับตัวเอง

ถ้าอยากดี เอาให้ปฏิบัติตามธรรม เราต้องการความดีเราต้องปฏิบัติตามธรรม ก็ต้องบังคับเรา นั้น ถ้าว่าศาสนาบังคับก็บังคับสำหรับผู้ปฏิบัติ ผู้นำมาปฏิบัติยอมรับแล้ว เอา ธรรมท่านสอนว่ายังไงให้เอาไปตามนั้น ๆ นี่ศาสนาบังคับสำหรับบุคคลผู้ยอมรับนับถือศาสนา ให้พากันเข้าใจ นี่สอนโลกพูดจริง ๆ สำนวนโวหารจะไม่เหมือนใคร พูดให้มันชัดเจน สำนวนโวหารออกมาจากธรรมที่ปฏิบัติมา ได้รู้ได้เห็นมากน้อย จนกระทั่งเต็มสัดเต็มส่วนออกมาเต็มเหนี่ยว เวลาเทศน์เต็มเหนี่ยวเต็มจริง ๆ นี้ ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ธรรมชาตินี้เหนือทุกอย่างแล้ว ไม่มีสถานที่ใดจะสูงเหนือธรรม ธรรมเหนือหมดแล้ว ออกได้ทุกแง่ทุกมุมที่เห็นควรของธรรมที่จะแสดงออกได้ ท่านทั้งหลายเข้าใจเสียนะ

การเทศนาว่าการ สำนวนโวหารเราก็ยอมรับมานานแล้วบอกว่า ไม่เหมือนแต่ก่อนนะ บอก การเทศนาว่าการแต่ก่อนทางภาคปริยัติเป็นอย่างหนึ่ง เวลามาทเทศน์ทางภาคปฏิบัตินี้มันถอดออกมาจากความจริงจริง ๆ ที่รู้ที่เห็นภายในจิตใจ เจ้าของยอมรับเต็มเหนี่ยวแล้ว ออกก็ออกด้วยความเชื่อในความรู้ความเห็นของตัวเอง จึงไม่สงสัยว่าจะผิดไปในธรรมะขั้นนั้น ๆ ให้ท่านทั้งหลายไปปฏิบัติเอานะ

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว อย่าให้กิเลสมันเหยียบหัว ๆ มองไปหาคนทั้งคนไม่มองเห็นนะ เห็นแต่กิเลสพอกหัว ๆ ทั้งตัว ๆ มองไม่เห็น เห็นแต่กิเลสธรรมที่ยิบ ๆ แยะ ๆ ภายในจิตใจมันไม่มี นี่พระพุทธเจ้าท่านเล็งญาณดูสัตว์โลก ภพ พากพเพ วิโลกาน์ พอปัจฉิมยามทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก สัตว์โลกมันมีแต่บุตรคู ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง มันครอบหัวใจสัตว์โลกอยู่มีดแปดทิศแปดด้าน ส่องลงไปที่ไหนก็มีแต่กองบุตรกองคู ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ตรงไหนที่จะพอมีวี่มีแววของอรรถของธรรมติดอยู่บ้าง นั่นละท่านเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครมีอุปนิสัยปัจจัยที่ต่างจากบุตรจากคูนี้ พอจะเล็ดลอดออกมาได้ พระองค์ก็โปรดคนนั้น ๆ ให้พากันจำเอานะ

นี่ละที่ว่าเล็งญาณดูสัตว์โลก สัตว์โลกมันไม่เหมือนกัน คนมีกิเลสเหมือนกันแต่หนาบางต่างกัน ผู้ใดที่จะพอเล็ดลอดออกไปได้ด้วยอำนาจแห่งธรรมที่จะจุดลากได้ พระองค์ก็นำออกมาสอน ๆ บางรายจะบรรลุธรรมได้เร็วด้วย อันตรายต่อธรรมก็มีมาในนั้นด้วย เช่นทรงเล็งญาณดูพระองค์คูลิมาล พระองค์คูลิมาลนี้มีนิสัยปัจจัยเต็มเหนี่ยวเลยว่าจะจะเป็นพระอรหันต์ แต่ก็ไปถูกลอกลวงจากบรรดาลูกศิษย์อาจารย์ ที่เขารวมหัวกัน ฟ้องร้องคนที่ดีให้เป็นคนชั่วได้ เช่นอย่างคนติดคุกติดตะราง ไม่ได้เป็นคนชั่วทุกคนนะ นั้น คนดีก็มี ถูกบีบบังคับด้วยหลักฐานจอมปลอมของเขา คนนั้นเห็นอย่างนั้น คนนั้นก็ว่าอย่างนี้ว่าแบบเดียวกัน เสี้ยมสอนกันมาแบบเดียวกันโถมตีคนนี้ ทั้ง ๆ ที่บริสุทธิ์สุดท้ายคนนี้ก็เป็นนักโทษได้ เป็นผู้ต้องหาได้ จับยึดใส่คุกได้

อันนี้องคุลิมาลก็เหมือนกัน เป็นคนดิบนคนตีมาตั้งเดิม ครูบาอาจารย์ก็เมตตา สงสาร แต่เพื่อนทั้งหลายซึ่งเป็นลูกศิษย์เหมือนกัน อาจารย์เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ให้ ลูกศิษย์คนไหนเป็นยังไง ๆ ก็มาอยู่กับอาจารย์ ที่นี้เห็นอาจารย์มีความรักเมตตา ลูก ศิษย์คนนี่คือองคุลิมาล พวกลูกศิษย์ทั้งหลายที่โกโรโกโสมันก็จับมือกันมาฟ้องร้อง อาจารย์ ว่าองคุลิมาลเป็นคนเช่นนั้นเป็นคนเช่นนั้น เลี่ยมสอนกันมาเป็นเสียงเดียวกันนะ คนนั้นก็เป็พยาน คนนี้ก็เป็พยานว่าเป็นอย่างนั้น คนนี้ก็ว่าเป็นอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่เป็น คนดี มันปั้นเรื่องเท็จขึ้นมาหลอก ที่นี้อาจารย์ก็คนเดียวไม่ได้ไปเห็นทุกแง่ทุกมุม พวกนี้เขามาพูดเป็นเสียงเดียวกัน เอ้ มันยังงี้กัน ตกลงอาจารย์ก็ไหวละที่นี้ เลยเชื่อไป ตามเขา

เอา ถ้าอย่างนั้นเราจะจัดการกับเด็กคนนี่ ทั้ง ๆ ที่ไม่ลงใจ แต่เพราะหลักฐาน ปลอมมันมากต่อมาก ปั้นกันขึ้น ๆ โจมตีคนนี่ ให้อาจารย์จับคนนี่พูดง่าย ๆ อาจารย์ก็ เลยว่า เอ้อ ถ้าอย่างนั้นเราจะจัดการเอง จึงเรียกเด็กคนนี่มาสอน เอา เราจะให้วิชาที่ เลิศเลอแก่เธอ แต่ก่อนที่จะได้วิชานี้ให้เธอไปฆ่าคน เอาละที่นี้นะ ฆ่าคนหนึ่งแล้วเอา เล็บมือมันหย่อยคอเอาไว้ คนที่สองสอง คนที่สามสามเล็บ ให้ฆ่าคนได้พันคน ได้เล็บมือ มาพันเล็บมาหาเราแล้ว เราจะประสิทธิ์ประสาทวิชาที่เลิศเลอซึ่งใคร ๆ รับไม่ได้วิชานี้ให้

ที่นี้ผู้นี้ก็เชื่ออาจารย์ชัไม่เชื่ออาจารย์ไต้ยังงี้ ก็ไปศึกษากับอาจารย์ อาจารย์สอน อย่างนั้น เข้าใจว่าตัวจะได้วิชาเลิศเลอ ไปที่ไหนฆ่าคน ฆ่าคนนี่เอามาเล็บหนึ่ง ๆ ฆ่าไป ๆ พอจวนสุดทำยได้ ๙๙๙ จะถึงพัน เล็บที่จะถึงพันคือเล็บของตัวเอง นี่ละ พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ก็ไปเจอเอาองคุลิมาล น้ำหนักก็คือจะเป็นพระ อรหันต์อยู่แล้ว น้ำหนักอันหนึ่งที่เป็นเพชรฆาตที่จะฆ่าอุปนิสัยของอรหันต์ให้ขาด สะบั้นลงไปก็คือแม่ พอไปฆ่าแม่ปั๊บเท่านั้นอุปนิสัยอรหันต์ขาดสะบั้นลงไป แล้วเจ้าของ จมนรกเลย นั้น

พระองค์รีบเสด็จไปโปรดคนนี่ก่อน เรยกตัวอย่างมา นี่ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก แล้วก็รีบทันที่เสด็จไป เพราะเห็นองคุลิมาลกำลังจะไปหาฆ่าคน ตอนนั้นแม่ยังไม่มา พอไป ก็ดังแสดงไว้ในตำรานั้นละ เห็นพระองค์มันก็วิ่งเข้าไปใส่เลยจะฆ่าพระองค์ พระองค์ก็วิ่ง กลมกลายของธรรมกับกลมกลายของกิเลสมันก็แก้กันอย่างนั้นซิ เขาวิ่งมาจะ ฆ่าพระองค์พระองค์ก็วิ่ง เมื่อพระองค์วิ่ง ทางนั้นก็บอกอย่างวิ่ง ๆ หยุด ๆ เราหยุดแล้ว นั้น พระพุทธเจ้าว่าเราหยุดแล้ว หยุดแล้วทำไมวิ่งอยู่ องคุลิมาลต่อว่าพระพุทธเจ้า คือ วิ่งไล่พระพุทธเจ้าจะฆ่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าวิ่ง

ทางนั้นก็บอกว่าหยุด ๆ อย่างวิ่ง ๆ ท่านตอบมาว่าเราหยุดแล้ว เราไม่ได้วิ่งเหมือน เธอ เอนี่วิ่งอยู่ไม่หยุดไม่ถอย วิ่งลงนรกอเวจีอยู่เวลานี้ เราหยุดหมดแล้วเราไม่ได้วิ่ง

เราไม่ได้ทำความชั่วช้าลามก สะดุดใจของคุลิมาลก็เลยทันที ทั้งดาบที่จะตัดคอ พระพุทธเจ้าลงทันที เมื่อลงใจพระพุทธเจ้าก็สอน สอนบรรลुरुธรรมบึงในเดี๋ยวนั้นเลย ไม่นานแม่ก็มา นี่เล็บที่หนึ่งพันที่จะสังหารองคุลิมาลให้ลงนรก ที่ว่าจะจะเป็นพระอรหันต์ ขาดสะบันเพราะฆ่าแม่มาแล้ว โทษอันนั้นหนักมากทีเดียวฆ่าแม่แล้วขาดสะบัน พอดีแม่ ก็มาเห็นไหมละ ตกลงองคุลิมาลก็ได้เป็นพระอรหันต์แม่ก็ไม่ตาย

นี่ละเรื่องการเสียมสอนกันหลอกหลวงกัน คนชั่วช้าลามกมันจับมือกันหลอกคนดี ต้มตุ๋นคนดีหรือทำลายคนดีให้เสียหาย อย่างปัจจุบันนี้ก็มี จับหมู่จับพวกใครพรรคพวก มากเท่าไร พวกมากลากไปๆ สุดท้ายคนดีก็จมไปด้วยกัน มีอยู่ทั่วไปอันนี้ ให้ท่าน ทั้งหลายจำเอาไว้ นี่ละที่ท่านเล็งญาณดูสัตว์โลกท่านเล็งอย่างนี้พระพุทธเจ้าเล็ง ภพ พากุพะ วิโลกาน์ ผู้นี้เป็นผู้สำคัญจึงรีบแสดงก่อน ถ้าธรรมดาก็ค่อยสอนไปๆ ท่านเล็ง ญาณทราบแล้วใครมีอุปนิสัยมากน้อยเพียงไรทราบๆ แต่มีอุปนิสัยมากทั้งๆ ที่จะตาย อย่างรวดเร็ว จะทำลายตัวเองอย่างรวดเร็วก็รีบจัดการเสีย พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรด อย่างพระองค์ของคุลิมาล นี่ละเรื่องโลก

พระองค์ทรงเล็งญาณดูอุปนิสัยของโลก ภพพากุพะ วิโลกาน์ ตอนปัจฉิมยาม เบื้องต้นก็สอนนี่เสียก่อนเรื่อยไป แต่เราเอาปัจฉิมยามมาเลยที่เล็งญาณดูสัตว์โลก พระองค์ได้อยู่เมื่อไรความเมตตาต่อโลก พอบ่าย ๓ โมง ๔ โมงก็สอนประชาชน ธรรมดานับแต่พระมหากษัตริย์ลงมา พอตอนค่ำก็ประทานพระโอวาทแก่บรรดา พระสงฆ์ เสร็จเรียบร้อยแล้วพอ ๖ ทุ่ม อทุณฺนตฺเต เทวปญฺหาคํ ท่านยกเป็นบาลีมา ก็ สอนพวกทวยเทพทั้งหลายนับแต่ท้าวมหาพรหมลงมารวมอยู่กับพวกทวยเทพ ประทาน พระโอวาทแก่ปัญหาของพวกทวยเทพทั้งหลาย เสร็จแล้วก็ ภพพากุพะ วิโลกาน์ อันที่ ๔ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกก็เห็นองคุลิมาล เอาตัวนี้ละมาเลยทันที พอแก้อันนี้ตกไปแล้ว ก็เป็นอันว่าผ่านไป องคุลิมาลก็ได้เป็นพระอรหันต์ไม่ได้ตกนรก แม่ก็ไม่ตาย

ตอนเข้ามาที่ ปุพฺพญฺเฐ ปิณฺฑปาทนฺจ ตอนเช้าเสด็จออกกบิณฑบาต ใครได้เห็น พระองค์ ได้ยินพระวาจารับสั่งออกแต่ละคำเป็นมหามงคลๆ จากการเสด็จกบิณฑบาต ออกโปรดสัตว์เข้าใจไหมละ เป็นอย่างนั้นพระพุทธเจ้ากบิณฑบาตโปรดสัตว์ดูเอา ถ้าเลย จากนั้นโปรดอะไรก็ดูเอาซิ มันก็เห็นเต็มเนื้อเต็มตัวทุกคน นี่ละพระพุทธเจ้าเป็นของ เล่นเมื่อไร เป็นตัวประกันของโลกทั้งโลกนี้ว่าไง เรายังไม่เห็นว่าเป็นของดี เป็นของดีแล้ว เราจะจมกันทั้งประเทศทั้งชาติของเรา ศาสนา พระมหากษัตริย์ นะถ้าไม่ ยอมรับธรรม เอาแต่กิเลสเข้ามาทำลาย ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จมได้ทั้งนั้น

ศาสนามีมาเพราะอะไร ผู้เลิศเลอขนาดไหน ชาติ ศาสนา ชาติก็คือคนเราทั้ง ชาติรวมกันทั้งประเทศนี้เรียกว่าชาติ นี่ก็เอาธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา ให้มีธรรม

ต่อกันและกันแล้วจะไม่กัดกันทำลาย ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน ไม่อิจฉาพยาบาท อาฆาตจองเวรซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจกัน แล้วก็เฉลี่ยเผื่อแผ่ให้เมตตา ให้เอื้อกัน โลกเราอยู่ด้วยกันได้ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยชาติชั้นวรรณะไม่มี น้ำใจของธรรมที่ เข้าสู่กันแล้วประสานกันได้หมด เชื่อเป็นเชื่อตายกันได้เลย มนุษย์ที่อยู่ร่วมกันเป็นสุขก็ เพราะธรรม มีศาสนาเป็นเครื่องคุ้มครองรักษา

พระมหากษัตริย์ก็เป็นพ่อแม่ของคนทั้งชาติ ให้ความร่มเย็นแก่คนทั้งประเทศ มานานสักเท่าไร ใครมาทำก็เป็นกรรมอย่างหนักที่เดียวมาทำลายพระมหากษัตริย์ของเรา เพราะนี่คือหัวใจของคนทั้งชาติอยู่ในพระมหากษัตริย์นั่นเอง ใครกราบใครไหว้ได้หมด เห็นพระรูปของพระองค์อยู่ในสถานที่ใดกราบทันที ๆ นี่ละผู้ที่ดีผู้ที่ควรจะเป็น เจดีย์ของโลก ของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเรา นี่เองที่จะเป็นเจดีย์ของชาติของเรา ศาสนาพระองค์ก็คุ้มครอง ทรงอุปถัมภ์ดบตีด้วยกันทุกอย่าง ไม่เคยปรากฏว่าสิ่งใด ที่พระมหากษัตริย์เรา ทำความเสียหายให้ประชาชนทั้งหลายได้รับความเดือดร้อน ให้ ยึดให้พากันเทิดทูนอย่าพากันทำลาย อย่าพากันไปแตะต้อง ชัดกับหลักธรรมที่พ่อแม่มี มาตั้งแต่เดิม

ลูกเกิดมาจากพ่อแม่ ลูกไม่มีพ่อแม่แม่ลูกกำพร้า ลูกกระหกระเหิน ลูกไม่มีกฏมี เกณฑ์ กัดกันยิ่งกว่าหมาลูกไม่มีพ่อแม่ ใครใหญ่ขึ้นมาก็อยากใหญ่อยากแบ่ง ๆ ละชิ ไม่เหมือนลูกของพ่อแม่เดียวกัน ใครใหญ่ก็ลูกของพ่อแม่ ๆ ให้ความร่มเย็นเป็นสุข เสมอหน้ากันไปหมด ไม่ได้ใหญ่แบบพองตัวเฉย ๆ เหมือนอึ่งอ่างพองตัวแข่งวัวเห็น ไหมล่ะ นี่ละผู้มีธรรมเป็นอย่างนี้ พากันเข้าใจ ให้พากันรักษา ชาติเป็นของสำคัญมาก ให้ต่างคนต่างรักษา ศาสนาเป็นหัวใจของโลกที่จะประสานกันให้อยู่ร่วมกันเป็นสุข พระ มหากษัตริย์เป็นพ่อแม่คนทั้งแผ่นดินมาตั้งแต่เดิม เป็นพ่อเป็นแม่ ให้พากันทะนุถนอม ท่านเหล่านี้ให้มีความสงบเย็นใจ อย่าไปก่อกวนเรื่องนั้นเรื่องนี้ อย่าไปทำลายแบบนั้น ทำลายแบบนี้ซึ่งเป็นสัตว์นรก พากันจำเอานะ

วันนี้พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมมาตั้งแต่ต้นที่เราเทศน์ธรรมด ๆ กับที่ออก ปฏิบัติแล้วรู้ธรรมเห็นธรรมขึ้นภายในใจ สอนตามหลักความจริงของธรรมทั้งหลาย เอา ๆ ถ้ามมาชินะ นั้นเห็นไหมล่ะ มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว ออกมาที่ไหนมันจะออกรับ กันทันที ๆ นอกจากไม่ควรตอบไม่ตอบเสีย ถ้าควรแล้วออกทันที ๆ หนักเบาเล็กน้อย จะออกไปตามเหตุผลของธรรม ไม่ได้ก้าวกายไม่เสีย เพราะฉะนั้นการสอนโลกใน พระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลาย จึงไม่มีเสีย ทำโลกให้บอบช้ำที่ตรงไหนจากธรรม พระพุทธเจ้าไม่มี มีแต่ความเป็นสิริมงคลทั้งนั้น เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ตถาคต ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมแล้วไปสร้างความมงคลแก่ตน โดยการปฏิบัติ

ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วก็จะมีความเจริญรุ่งเรืองและผาสุกร่มเย็นสงบทุก
อย่างทั่วๆ ไปหมด ให้พากันจำเอา วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ละ เอละพอ

ผู้กำกับ กราบนมัสการหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ด้วยการแสดงธรรมะ
ผ้าป่าช่วยชาติที่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน องค์หลวงตามตตาแสดงธรรมะ และรับผ้าป่าช่วย
ชาติที่ จังหวัดแม่ฮ่องสอน ชาวจังหวัดแม่ฮ่องสอนมีความซาบซึ้งในสพระธรรมของ
หลวงตามาก ด้วยหวังฟังองค์หลวงตานำพาขึ้นถึงฝั่งพระนิพพานให้ได้ แต่การ
คมนาคมของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ยากลำบากที่จะมาฟังธรรมะได้ตามความประสงค์
ชาวอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จึงลงมติให้จัดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อ
ประชาชนของจังหวัดแม่ฮ่องสอนขึ้น ณ วัดป่าเมืองปาย หมู่ ๘ ตำบลเวียงใต้ อำเภอ
ปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ด้วยกำลังส่ง ๑๐๐ วัตต์ ในระบบ FM ออกอากาศช่วงเวลาตี
๕ ถึง ๕ ทุ่ม โดยกำหนดให้เป็นสถานีเครือข่ายของวัดป่าบ้านตาด สัญญาณจากสถานี
วิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนร้อยเปอร์เซ็นต์นี้จะออกอากาศ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม
๒๕๔๘ และจะติดตั้งสัญญาณดาวเทียมในโอกาสต่อไป

ศรัทธาทั้งหลายขอน้อมถวายสถานีวิทยุดังกล่าว ประกอบด้วยเสาสูง ๓๐ เมตร
เครื่องส่งวิทยุ ๑๐๐ วัตต์ แผงอากาศ สายอากาศ พร้อมอุปกรณ์ต่างๆ แก่องค์หลวงตา
เพื่อเป็นสมบัติของสงฆ์ และขอปวารณาว่าจะช่วยกันดูแลบำรุงรักษาอุปกรณ์ต่างๆ
เหล่านี้ ให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ดีทุกประการ และพร้อมที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ
อันเกิดจากการดำเนินของสถานีวิทยุดังกล่าว โดยมีให้เป็นภาระแก่องค์หลวงตาและวัด
ป่าบ้านตาด ในการนี้เพื่อใช้เผยแพร่ธรรมะเป็นธรรมทาน หากมีสิ่งใดที่องค์หลวงตาจะ
เมตตาพิจารณาให้แก้ไขโปรดพิจารณาสั่งการ ศรัทธาทั้งหลายน้อมรับจะไปปฏิบัติตาม
ทุกประการ

ด้วยความสามัคคีของศรัทธาทั้งหลายที่ต่างอุทิศสาหะวิริยะ เสียสละช่วยกันตั้ง
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ขออานิสงส์ของการถวายทานครั้งนี้ ขอให้ศรัทธา
ทั้งหลาย ของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ประสบแต่ความสุขความเจริญในทางโลกและทาง
ธรรม มีดวงตาเห็นธรรมได้มรรคผลนิพพานในชาตินี้ด้วยเทอญ

กราบนมัสการด้วยเศียรเกล้า

ลงชื่อ พระบุญรอด ฑีฆายุโก

วัดป่าเมืองปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ครับ

หลวงตา เอ้อ วัดนี้เราเคยไปพักหรือเปล่า ถ้าตัวจังหวัดนั้นเราไปพัก (นี่อำเภอ
เมืองปายครับ) อันนี้อำเภอเมืองปาย ไม่ได้อยู่ในตัวจังหวัดนะ ที่ว่านี่คือที่วัดนั้นเราไป
พัก เป็นวัดกรรมฐาน พอไปพักเราไปเที่ยวดูที่ไหนไม่เห็นทางจงกรม มากี่ซัดกันใหญ่

ละซี เอาหนังก้อยนะ โถ พวกนี้กรรมฐานยังงายมาขายหน้า เอากันหนักทีเดียวเผ็ดๆ ร้อนๆ ทีเดียว พอเรากลับมาทราบว่าจะสร้างทางจงกรมเต็มวัดเลย นี่ละพอพูดถึงเรื่องนี้ เราจึงถามตรงนั้น เพราะเราไปดูพระอย่างเด็ดเสียด้วยไม่ใช่ธรรมดา เพราะเที่ยวไปดูหมด เราไปพักที่นั่นหาทางที่จะเดินจงกรมไม่มี เอ๊ะ มันยังงายพระเหล่านี้มาภาวนาหาอะไรกัน เราต้องไปหาชอกแซกอยู่ในป่า มันเป็นทางเรียบๆ อยู่ในป่าลึกๆ ไปเดินจงกรมอยู่นั้น เหล่านี้ไม่มีทางจงกรม นั่นละที่กลับออกมาจึงฟาดพระใหญ่เลย ทีนี้พอกลับมาไม่นานได้ทราบว่า โอ๊ย พอหลวงตากลับไปแล้วพากันสร้างทางจงกรม เตี้ยวนี่เรียบหมดที่ไหนมีแต่ทางจงกรม เรามีปัญหาหนึ่งให้ถามขึ้นอีกนะว่า มันมีทางจงกรมมีคนเดินหรือไม่เดินจงกรม ถามไปอีกเตี้ยวนี่ยังไม่ได้รับคำตอบเลย เอาละพอใจ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz